

Magyarics Tamás

VÖRÖS ÉS KÉK

Kongresszusi választások az Egyesült Államokban

Idén november 7-e az Egyesült Államok politikai életében lesz fontos dátum: ezen a napon kerül sor az ún. félidős választásokra. Ezeknek során teljes egészében újraválasztják a Képviselőházat, a Szenátus egyharmadát, valamint az ötven tagállamból harminchatban választanak kormányzót. Jelenleg a Képviselőházban a Republikánus Párt 231 hellyel rendelkezik a demokraták 201 mandátumával szemben (egy független, valamint két betöltetlen képviselői hely adja ki a teljes létszámot). A Szenátusban a republikánusok 55:44 arányú fölényrel rendelkeznek a demokratákkal szemben; az egyetlen független szenátor gyakorlatilag a demokraták táborát erősíti. A harminchat kormányzói posztból jelenleg a republikánusok 22, míg a demokraták 14 helyet töltenek be.

A száraz számadatokat tekintve a Demokrata Pártnak jó esélyei vannak arra, hogy 1994 után visszahódítsa a többséget a Kongresszus mindkét házában, és jelentősen javítson a kormányzói posztokat tekintve is a helyzetén. (A demokraták mindössze egy rövid ideig voltak nominális többségben a Szenátusban ez alatt az időszak alatt, amikor egy republikánus szenátor függetlenné nyilvánította magát.) A hagyományokat tekintve a félidős, különösen egy elnök második hivatali ciklusában tartott választások az elnök pártjának a visszaesését hozzák. Figyelembe véve az aránylag csekély republikánus többséget mind a Képviselőházban, mind a Szenátusban, ha a tradíciók érvényesek lesznek idén novemberben, akkor a Republikánus Párt kisebbségbe kerülhet a Kongresszusban. Egy ilyen helyzet még inkább „béna kacsává” teheti George W. Busht, aki 2009. január 20-án mindenképpen elhagyja a Fehér Házat: a demokrata párti törvényhozók nyilvánvalóan ott akadályoznák az elnök elképzeléseit, ahol tudják, nem is szólva arról, hogy különböző vizsgálóbizottságok létrehozásával a republikánus kormányzat által elkövetett minden vélt vagy valós törvényteleniséget megpróbálnának feltárni, vagy legalábbis a napirenden tartani, hogy a 2008-as elnök- és kongresszusi választásokra minél kedvezőbb erkölcsi helyzetbe kerüljenek.

A számok önmagukban azonban ez esetben sem tárják fel a valós helyzetet. Még a legelkötelezettebb demokrata párti elemzők sem fűznek túlzottan vérmes reményeket ahhoz, hogy a pártjuknak sikerülne többségbe kerülni a Szenátusban, bár az utóbbi hetek eseményei a korábbinál nagyobb optimizmussal tölthetik el őket.

A republikánus párti Mark Foley floridai képviselő pedofiliával határos szexuális botránya miatt a Republikánus Párt törzsszavazói közül sok evangelizáló kiábrándult a párt képviselőházi vezetőiből, akik a jelek szerint nem tettek meg mindent azért, hogy az erkölcsileg vétkező honatyát időben megfegyelmezzék. Továbbá, ismét megkérdőjeleződött a Bush-adminisztráció szavahihetősége, amikor a hírszerzéssel foglalkozó szervezetek által közzétett jelentés a Fehér Hát álláspontjával ellentétben arra a következtetésre jutott, hogy az iraki háború megnövelte terroristák befolyását Irakban. Végül, egy-két republikánus jelölt által elkövetett hibák (például a virginiai George Allen rasszista jellegű korábbi megnyilatkozásai) miatt eddig biztosnak hitt szenátori helyek kerültek elvileg veszélybe. Megalapozottabb reményeket táplálnak azonban a Képviselőházzal kapcsolatban annak ellenére, hogy ott valójában nem 435 helyért folyik küzdelem a két nagy párt között, hanem mindössze 40-50 mandátumért, elsősorban északkeleten, délnyugaton és a középnyugaton (így Tennessee, Pennsylvania, Ohio, Montana, Rhode Island, Missouri, Maryland, Minnesota, Arizona és Kalifornia államokban). A látszólagos ellentmondás magyarázata a kongresszusi választókerzetek természetében rejlik: döntő többségükben a határokat úgy húzták meg, hogy szinte száz százalékosan biztos demokrata, illetve republikánus kerzeteket hoztak létre. A jelenség *gerrymandering* néven vált ismertté: egy Elbridge Gerry nevű kormányzó 1812-ben a saját pártjának kedvező furcsa, salamander alakú választókerzetet alkotott, s ezt a gyakorlatot aztán később minden államban átvették. Újabban ez a fajta manipuláció nem csupán pártpreferenciák alapján történik, hanem faji és etnikai alapon is, azaz biztos „fekete”, „hiszán” stb. választói kerzeteket alakítottak ki azért, hogy ezek a kisebbségek mindenképpen képviselőkhöz jussanak a szövetségi törvényhozásban. Hozzá kell tenni, hogy az ilyen alapon meghúzott határok egyben pártpolitikai előnyöket is rejtenek magukban; a kisebbségek esetében többnyire a Demokrata Párt a kedvezményezett.

További jelenségek is óvatosságra inthetik a vérmesebb demokratákat. Igaz, hogy a legutóbbi (szeptember közepén végzett) közvélemény-kutatások szerint a megkérdezetteknek mindössze 26-27 százaléka gondolja azt, hogy az Egyesült Államok jó irányba halad. Sőt az eddigi tapasztalatok szerint amennyiben a Kongresszus elfogadottsága 40 százalék alá esik, akkor a kisebbségi pártnak jó esélyei vannak a hatalomváltásra; márpedig a jelenlegi felmérések 25 százalék alá teszik ezt az adatot. Ugyanakkor a megkérdezettek többsége bár elégedetlen a Kongresszussal általában (78%), ám ha a saját jelenlegi képviselőjéről és/vagy szenátoráról van szó, az arány majdnem fordított. Legutóbb 1994-ben került sor jelentős hatalmi átcsoportosulásra, amikor a republikánusok többséget szereztek a törvényhozás mindkét házában, de akkor sokkal nagyobb volt az elégedetlenség a Kongresszusban ülőkkel

szemben, mint most. Továbbá, akkor a Republikánus Pártra összességében pozitívan tekintettek az emberek, míg jelenleg a Demokrata Párt negatív indexszel rendelkezik (37 százaléknak negatív és mindössze 35 százaléknak van pozitív véleménye a párról), és az emberek többsége úgy véli, hogy a republikánusok rendelkeznek világos elképzelésekkel arról, hogyan lehetne az országot megfelelően irányítani (47:37 százalék). Ráadásul a republikánusok rendelkeznek talán a legjobb (értsd: leggátlástalanabb) kampánystratégiával, Karl Rove-val, aki különleges módszereket fejlesztett ki, így például a különböző adatbankokra támaszkodó ún. 72 órás mozgósítást a választást megelőzően. A demokraták viszont reményt meríthetnek abból a tényből, hogy a felidős választások jórészt a hatalmon lévő párról szólnak; a republikánusok elutasítottsági indexe pedig jelenleg 13 százalékpont (34 százalék pozitív, 47 százalék negatív vélemény). Mindent egybevéve republikánus veszteség valószínűsíthető mindkét házban. Általános vélemény szerint ez elegendő lehet egy demokrata többséghez a Képviselőházban, de a Szenátusban nem. Ez utóbbiban ugyanis mindössze egyetlen republikánus szenátor vonul vissza (Bill Frist, a testület többségi vezetője Tennesseeben), s a tapasztalatok szerint az újráválasztásért induló szenátorok 81 százalékanak sikerül újfent nyerni. Másodszor, legfeljebb hat vagy hét republikánus szenatori hely van „veszélyben”, s mindegyik esetben legalább 50 százalékosra becsülik a republikánus jelöltek esélyét. Más számítások szerint 16 szenátusi hely van, ahol egyáltalán valamilyen komolyabb verseny alakulhat ki: ezek közül legalább 14-et, azaz 88 százalékot kellene a demokratáknak nyerni, ami szinte elképzelhetetlen.

A Képviselőházban a Demokrata Párt által megnyerendő 15 hely elérhetőbbnek tűnik, mint egy győzelem a Szenátusban. Ám itt is jelentős elméleti és gyakorlati akadályok tornyosulnak egy esetleges demokrata győzelem előtt. Egyrészt az utóbbi időben a hivatalban lévők újráválasztási esélye 97–99 százalékos. Mindehhez járul az, hogy mindössze 16 republikánus szövetségi képviselő vonul vissza, s az üresen maradt helyek közül csak hat tűnik reálisan nézve elérhetőnek a demokraták számára. Másrészt a nagyjából 45 valóban kétséges helyből 10-et birtokolnak most a demokraták és 35-öt a republikánusok. Ha közelebbről szemügyre vesszük ezeket a helyeket, egy demokrata és tíz republikánus helyért folyik valóban kiélezett küzdelem. Illetve Mark Foley botránya miatt két-három, korábban biztos befutónak számító republikánus jelölt újráválasztása vált bizonytalanná (New York és Ohio államban). Harmadrészt, a demokratáknak nem minden esetben sikerült a legjobb vagy legalábbis helyileg legismertebb jelölteket kiállítani. Így a Képviselőházban egy esetleges hatalomváltás esélyét nagyjából 50 százalékosnál magasabbra lehet becsülni.

Nyilvánvaló, hogy a választók nem a statisztikák, hanem a pártprogramok, a pártok által képviselt értékrendek, valamint az egyéni szimpátiák és antipátiák

alapján döntenek. Nagy általánosságban szólva a Republikánus Párt a helyi ügyekre igyekszik irányítani a figyelmet, ugyanis a legjelentősebb országos kérdésekben meglehetősen ellentmondásos, sőt egyes esetekben gyenge a helyzete. Így nem hagyható figyelmen kívül George W. Bush megítélése. Az elnök az egyik legrosszabb elfogadottsági mutatóval rendelkezik (40% körül); ennél rosszabbal csak Richard Nixon rendelkezett az utóbbi évtizedekben. 1994-ben, amikor a republikánusok elhódították mindkét házban a többséget a demokrataktól, Bill Clinton elnök népszerűségi mutatója pontosan ott állt, ahol most George W. Bushé – ami rossz jel lehet az elnök pártjának. Az elnök tevékenysége az Egyesült Államokban azonban rendszerint kisebb mértékben határozza meg a saját pártbeli szenátoroknak és képviselőknek a magatartását, mint hasonló helyzetben más államokban. Ennek több oka is van: így, többek közt, a kontinensnyi méretű ország a maga sajátos regionális jellegzetességeivel vagy a volt demokrata párti házelnök, Thomas O’Neill sokat idézett szavaival: „Minden politika helyi politika.” Mindennek ellenére nem mindegyik republikánus jelölt törekszik arra, hogy az elnök vagy valamilyik közeli munkatársa túlságosan látható szerepet játsszon a saját kampányában attól tartva, hogy az elnök népszerűtlensége csökkentheti a nyerési esélyeit. A Republikánus Párt azonban még országos szinten is rendelkezik néhány „adual” a demokratákkal szemben.

Első helyen lehet megemlíteni a nemzetbiztonság kérdését, bár a republikánusok a legújabb felmérések szerint elvesztették a nemzetbiztonsággal és a terrorizmus elleni küzdelemben mért korábbi előnyüket a demokratákkal szemben. 2002-ben a kongresszusi és 2004-ben az elnökválasztáson a Republikánus Párt stratégiai sikerrel játszották ki ezt a kártyát a demokrata párti jelöltekkel szemben, s most is megpróbálkoznak ezzel a fogással: George W. Bush kampánybeszédeinek egyik visszatérő témája a republikánusok kemény fellépése a terrorizmussal szemben, ellentétben a demokraták vélt „puhaságával” ezen a téren. Így Richard Cheney alelnök és Donald Rumsfeld védelmi miniszter a II. világháború előtti „megbékítőkhöz” hasonlította azokat, akik a kormány iraki politikáját vagy a terroristákkal szemben használt, gyakran törvénytelen eszközöket támadták, s a republikánus képviselőházi többségi vezető, John Boehner kijelentette, hogy a „demokratákat jobban érdekli a terroristák, mint az amerikai nép védelme”. Ennek megfelelően a republikánusok szinte egy emberként sorakozott fel az iraki beavatkozás és a terroristákkal szembeni kormányzati lépések mögött. Ez utóbbi kérdésben, elsősorban a megfelelő genfi egyezmények megsértése miatt (amelyek tiltják a hadifoglyokkal szembeni embertelen és megalázó eljárásokat), mindössze néhány, igaz, prominens republikánus szenátor lépett fel: John McCain, John Warner és Lindsay Graham. Közülük hosszabb távon McCain fellépése különösen érdekes, hiszen a lehetséges elnökjelöltek

között tartják számon az arizonai szenátort. A Republikánus Párt szorult helyzetére jellemző még, hogy Connecticutban azt a Lincoln Chafeet támogatták egy konzervatív kihívóval, John Laffeyvel szemben az előválasztások során, aki elítéli az iraki háborút, az adócsökkentéseket és az abortuszhoz való jog korlátozását – amely kérdések a republikánus program középpontjában állnak. A taktikai támogatás mögött egyértelműen az a megfontolás húzódik meg, hogy jobb egy liberális szemléletű republikánus szenátor, mint egy demokrata. Egy másik olvasatban a lépés egyenesen növelheti a republikánusok táborát, hiszen a Demokrata Párt „kivetette magából” az iraki háborút támogató és társadalmi kérdésektől a párt tagságának többségétől „jobbira” álló Joseph Lieberman szenátort, amikor a connecticuti előválasztáson liberálisabb és háborúellenes kihívóját támogatta, azaz a toleranciát hangoztató párt nem tűrte meg a soraiban azt, aki nem állt be a sorba.

A republikánusok ismételten hivatkoznak a belbiztonságra, arra a tényre, hogy 2001. szeptember 11-e óta nem ért támadás semmilyen objektumot az Egyesült Államokban. Továbbá ezzel kapcsolatban megemlítik, hogy több merényletkísérletet hátrítottak el a különleges szolgálatok, s a hírszerzési és elhárítási szervezetek átalakítása zökkenőmentesen megtörtént. Természetesen a demokraták vitatják ezt a megállapítást, s felhívják a figyelmet a nemzetbiztonsági „pajzson” tátongó lyukakra, így például arra, hogy az Egyesült Államokba érkező tíz- és tízmilliónyi konténernek csak öt százalékát tudják átvilágítani a kikötőkben, vagy nem szentelnek kellő figyelmet a vegyi üzemek védelmének, s a belbiztonságra fordítandó pénz egy része nem a megfelelő helyre kerül. (Ez az amerikai közbeszédben csak *porcként* emlegetett jelenség a mindenkori amerikai költségvetés egyik rákfeneje: teljesen felesleges kiadásokat támogat a szövetségi költségvetés azért, mert szinte mindegyik képviselő és szenátor szavazatát meg kell „venni” valamilyen munkahelyteremtő projekttel. Így, jelen esetben, például egy pattogatott kukoricát gyártó üzem is felkerült a fokozottan védendő objektumok listájára.)

A republikánusok pénzügyi téren is jelentős eredményekre hivatkoznak. 2005-ben az adóbevételek 15 százalékkal nőttek (24 év óta a legmagasabb arányban), s 2006-ban is 11 százalék körül mozog ez a szám akkor, amikor a történelmi átlag 7,5 százalék. Miközben 2005-ben a költségvetési hiány 318 milliárd dollárra rúgott, ez az összeg a 2006-os költségvetési évben mindössze 296 milliárd, azaz a bruttó össznemzeti termék (GDP) 2,3 százaléka. Az előrejelzések szerint 2008-ra a hiány a GDP 1,3 százalékára esik vissza – s mindez az adócsökkentési politikának köszönhetően. A demokraták vitatják ezeket az eredményeket. Az általuk – többek közt – idézett számsor szerint a gazdaság 1948–2001 között mindig gyorsabban nőtt a demokrata elnökök alatt: 4,84 százalékos átlagos munkanélküliség mellett 4,08 százalékkal, míg a republikánus vezetéskor ezek az adatok: 6,35 és 2,86 százalék. Különösen a 20

százalék legrosszabbul kereső jövedelme nőtt drasztikusan jobban a demokraták alatt: négyszer olyan gyorsan, mint republikánus vezetés mellett. Továbbá a demokraták azt a következtetést szűrik le az eddigi tapasztalatokból, hogy csökkenő reálbérek vagy az emelkedő munkanélküliségi ráta a hatalmon lévők ellen dolgozik. Márpedig 2001 óta fokozatosan csökken a bérek vásárlóereje, s az idei év sem kivétel ez alól. Végül, „örökzöld” témának számít a két nagy párt vetélkedésében az adók kérdése: itt a republikánusok hagyományos az adócsökkentők szerepében tűnnek fel, és a demokratákat következetesen adóemelésekkel és költségekkel vádolják. A Demokrata Párt nem is tagadja, hogy növelné a legjobban keresőkre kirovott adókat, de a középosztály esetében adócsökkentést helyezett kilátásba a nagyobb társadalmi igazságosság jegyében.

A Demokrata Párt, általánosságban szólva, az országos ügyeket helyezi az előtérbe, s teszi ezt részben a közvélemény-kutatások eredményeire támaszkodva, amelyek országosan 15 százalékponttal magasabb támogatást mutatnak ki a demokraták javára a bejegyzett választók körében. A párt választási jelszavai tükrözik ezt a felfogást: „Haveri kormányzás”; „Semmittevő Kongresszus”; „Együtt többre megyünk”; „Összefogva Amerika többre megy”; „Hat '06-ban” (minimumbér, kereskedelmi deficit, diákkölcsön, egészségügy, energiafüggetlenség, társadalombiztosítás) stb. Ahogy a Képviselőház visszahódítására irányuló erőfeszítéseket koordináló Rahm Emanuel megjegyezte: „Bushról és a programjáról dönt idén a választás.” (Megjegyzendő, hogy túlzottan rámenős taktika visszaüthet a demokratákra, amennyiben feltűzeli azokat a republikánus szavazókat, akik valamilyen ok miatt neheztelnek a kormányzatra és esetleg távolmaradásukkal figyelmeztetnék a republikánus vezetést.) Ennek megfelelően megkérdőjelezzik a republikánusok eredményeit a terrorizmus elleni harcban: egyrészt Oszama bin Laden és a több vezetőtársa még mindig szabadon tevékenykedik, másrészt elhibázott volt Irak ellen háborút indítani, mert még inkább az Egyesült Államok ellen hangolta a térséget. Továbbá, ahogy Newt Gingrich, az 1994-es republikánus győzelem egyik kovácsa megjegyezte, a demokratáknak elég azt kérdezni az emberektől, hogy „Elegetek van?” Az iraki háború több mint kétséges eredményei mellett etikai kérdéseket is felvethetnek a demokraták: így erkölcsi okok miatt kellett távoznia a republikánusok egyik korábbi képviselőházi „nagyágyújának”, a texasi Tom DeLaynek, és vizsgálat folyik egy volt kongresszusi kijáró, Jack Abramoff ellen is, s ebbe az ügybe több republikánus politikus is belekeveredhet.

A jelenleg egyik legtöbb vitát kiváltó kérdés a bevándorlás. Itt nem csupán arról van szó, hogy a határokat jobban kell-e őrizni, vagy hogy kinek, mikor és hogyan kellene állampolgárságot adni a jelenleg illegálisan az Egyesült Államokban tartózkodó körülbelül 11 millió ember közül. A pártok társadalmi támogatottsága

szoros összefüggésben van az ügyben elfoglalt demokrata, illetve republikánus állásponttal. A Demokrata Párt söpri be hagyományosan a kisebbségi etnikai csoportokhoz tartozók szavazatait, így ennek a pártnak az érdeke ennek a szavazói rétegnek a megerősítése; 2004-ben az etnikai kisebbség szavazatainak egyharmadát kapta meg John F. Kerry, míg George W. Bush mindössze az egytizedét. Nem csodálható, hogy a demokrata párti szenátorok 38:4 arányban támogatták azt a törvényjavaslatot, amely megkönnyíti az illegálisan az országban tartózkodók állampolgársághoz jutását; a republikánus szenátoroknak ez az arány 32:23 volt. (Rejtély, hogy Bush elnök miért támogatja a javaslatot.) A kérdés összefügg a fehér szavazók összetételében és pártpreferenciáiban bekövetkezett változásokkal. Röviden összefoglalva a helyzetet: a demokrata fehér szavazók száma fokozatosan csökken, többek közt az alacsony gyermekszületési ráta miatt. George W. Bush 2004-ben a házasságban élő fehér férfiak 66 és fehér nők 61 százalékának a támogatását elnyerte, de ez az arány az egyedül élők között csak 53, illetve 44 százalék volt. Bush a legmagasabb fehér születési aránnyal rendelkező 26 állam közül 25-ben győzött. Egy példa: Utah államban a szavazatok 71 százalékát kapta meg, s itt az átlagos születési arány 2,45 minden fehér nőnél. Kerry nagy fölényrel nyert Washington D.C.-ben és Massachusettsben: a számadatok itt: 1,11 és 1,6. Az ún. vörös (azaz republikánus párti) államokban a fehér házasságok száma messze meghaladja a kék (demokrata) államokban élő fehérek által kötött házasságok számát.

Mindez persze már a két párt értékválasztására is fényt vet: a republikánusok a társadalmi kérdésekben a konzervatív oldalon állnak (vallás, család stb.), a demokraták pedig a (sokszor parttalan) liberális oldalon. Gazdasági kérdésekben általában fordított a helyzet: a republikánusok (neo)liberális elveket vallanak, miközben a demokraták keynesiánusok. A republikánusok, elvileg, a „kis állam” hívei, a demokraták pedig a „gondoskodó” államéi, noha az utóbbi időben a neokonzervatívok hajlandók elfogadni a fokozott állami szerepvállalást, ha az – úgymond – jó ügy érdekében történik (például értékek védelme). Végül, az etnikai kérdések fent említett szegmensének lezárásaként, a demokratáknak a nehézséget jelenleg az jelenti, hogy a választásokon a fehérek a számarányuknál magasabb mértékben vesznek részt (2004-ben a leadott szavazatok 79 százaléka az országosan 68 százalékot kitevő fehérektől érkezett). Más szavakkal: a Republikánus Párt jelenleg az „átlagos” – késő negyvenes éveiben járó, nem hispán fehér – amerikai szavazó pártja. Megint más megközelítésben: a demokraták a *mainstream*től balra találhatók. A Demokrata Párt a helyzeten az etnikai szavazók számának növelésén kívül (például, most először, egy muzulmán vallású képviselőjelölt, Keith Ellison indul Minnesotában) többek között azzal próbál javítani, hogy megpróbálja visszaszerezni az elvesztett keresztény szavazók egy részét. Például korábban a katolikusok többsége demokrata szavazónak

számított, de a pártnak az abortusz vagy az egyneműek házasságát érintő kérdésekben elfoglalt radikálisan liberális álláspontja sokukat átvitt a republikánusok közé. Még egy jelenségre érdemes felfigyelni az etnikai kérdéseket illetően. A Demokrata Pártnak egyre nehezebb megtartania az etnikai kisebbségek többségének támogatását, mert egyre nehezebb összeegyeztetni azok érdekeit; így a zsidó szavazókéit az arab származásúakéival, a feketék érdekeit a hispán érdekekkel, és így tovább.

„Nehéz jóslni, különösen ami a jövőt illeti”, volt Yoga Berra egyik kedvenc mondása. Ha mégis megkíséreljük, akkor egy demokrata többségű Képviselőházat és egy republikánus ellenőrzés alatt maradó Szenátust lehet elképzelni úgy, hogy a tagállamokban az eddigieknél több demokrata párti kormányzó kerül hatalomra – ha a jelenlegi folyamatok nem változnak meg, azaz marad Bush elnök alacsony népszerűségi mutatója, és az iraki háború, a terrorizmus elleni küzdelem nem hoz valamilyen fordulatot (például Oszama bin Laden elfogását vagy halált), illetve ha megnő azoknak a száma, akik úgy vélik, hogy a demokraták programja nem jelent számottevő alternatívát a republikánusokéihoz képest.

A valószínűsíthető eredmény nyilvánvaló nehézségeket fog okozni George W. Bushnak, ám a Republikánus Párt is profitálhat közvetett módon egy ilyen jellegű vereségből 2008-at tekintve. Akkor ugyanis még inkább a republikánusokat okolná a választók egy része a létező problémákért, míg egy demokrata többségű Képviselőház esetén a felelősség megoszlik; a republikánus szavazótábor esetleg aktívabbá válik; a Demokrata Párton belül ellentétek merülhetnek fel, hiszen a párt programját a republikánusok által uralt Szenátus és a Fehér Ház ellenében nem tudják 2006–2008 között megvalósítani; s végül a republikánus elnökjelölt az adott esetben házelnökké előlépett Nancy Pelosi és liberális képviselőházi bizottsági elnökök és politikájuk ellen léphet fel a konzervatív és „amerikai” értékek védelmében.

(2006. október 18.)

Tüntetés a Bem-szobornál október 23-án
(ÁBTL 4.1. A-219/3)